

Warszawa, dnia 22 lutego 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1152/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy Marta Herc

4. przy udziale prokuratora Marzeny Starzyńskiej

5. i oskarżycielki posiłkowej M. K.

po rozpoznaniu dnia 22 lutego 2022 r.

6. sprawy A. N., córki P. i S. z domu G., ur. (...) w L.

7. oskarżonej o przestępstwo z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 286 § 1 kk

8. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K. (1)

9. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

10. z dnia 22 czerwca 2021 r. sygn. akt III K 181/20

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K. (1) kwotę 2.016 (dwa tysiące szesnaście) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru przed sądem I instancji;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych D. G., M. K. i K. K. (1) kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocników z wyboru przed sądem II instancji;

IV. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie na rzecz adw. E. Z. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu w postępowaniu przed sądem II instancji;

V. zwalnia oskarżoną oraz oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K. (1) od kosztów sądowych przed sądem II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1152/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 22 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt III K 181/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. N.	Sytuacja materialna Dotychczasowa karalność	Informacja z e - (...) Karta karna	k.1037 k.1038-1041
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	Informacja z e - (...) Karta karna	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie były kwestionowane i nie budziły też wątpliwości Sądu.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obrońca oskarżonej zarzucił: I. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżanej w pkt.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

***I zaskarżonego
wyroku:***

***1. mającą wpływ
na treść
orzeczenia
obrazę przepisów
postępowania:***

a) art. 7 k.p.k.

poprzez dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
zeznań świadka
B. M. poprzez
bezpodstawne
uznanie ich za
wiarygodne w
zakresie okoliczność
popelnienia
zarzucanego
oskarżonej czynu,
podczas gdy zakresie
okoliczność
popelnienia
zarzucanego
oskarżonej czynu,
podczas gdy
zeznania świadka
nie zostały w żaden
sposób
potwierdzone w
pozostałym
materiale
dowodowym, a także
– i przede wszystkim
– pochodzą od osoby
skonfliktowanej z
oskarżoną, a zatem
zeznania tegoż
świadka nie
stanowią
wiarygodnego
materiału
dowodowego, na
podstawie którego
można czynić
ustalenia faktyczne;

b) art. 7 k.p.k.

poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka C. K. poprzez bezpodstawne uznanie, że faktem jest, iż świadek ustalił miejsce przechowywania monety za pośrednictwem S. S. (2) i potwierdził go zrobionym zdjęciem, na którym pokrzywdzeni rozpoznali swoją własność, podczas gdy nie zostało ustalone ani potwierdzone, kiedy to powyższe zdjęcie zostało wykonane i czy faktycznie zostało wykonane po zaborze tejże monety;

c) art. 410

k.p.k. polegające na pominięciu w toku dokonywania analizy i oceny całokształtu okoliczności sprawy i zgromadzonych dowodów, w szczególności odnoszących się do ustalenia, że oskarżona była u M. i K. K. (1) zatrudniona jako pomoc domowa, która to okoliczność uniemożliwia przyjęcie, że oskarżona dokonała

zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kluczy do domu, podczas gdy faktycznie A. N. nie dokonała ich kradzieży, pracowała u pokrzywdzonych, zatem klucze do domu miała dostępne celem wykonywania obowiązków pracy pomocy domowej;

2. powyższe uchybienia w konsekwencji doprowadziły do mającego wpływ na treść zaskarżonego wyroku błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku:

a) poprzez przyjęcie, iż oskarżona dokonała zaboru złotej monety okolicznościowej, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżona nie dokonała zaboru w celu przywłaszczenia złotej monety okolicznościowej z okazji 100-lecia odzyskania niepodległości;

II. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. III zaskarżonego wyroku:

1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa postępowania:

a) art. 7 k.p.k.
(poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka B. M. poprzez bezpodstawne uznanie ich za wiarygodne w zakresie okoliczności popełnienia czynu zarzucanego oskarżonej, podczas gdy informacje te nie zostały w żaden sposób potwierdzone w pozostałym materiale dowodowym, a także – pochodzą od osoby skonfliktowanej z oskarżoną, a nadto jego zeznania są niejasne, niespójne i niewiarygodne, albowiem świadek miał widzieć bliżej nieokreśloną „wizę amerykańską”, nie podając szczegółów, gdzie i na jakim dokumencie, podczas gdy oskarżona od

początku postępowania wyjaśnia, iż nie ma pojęcia na temat zaginięcia paszportu i brak jest podstaw, by uznać jej wyjaśnienia za niewiarygodne, tym bardziej gdy oskarżona przyznała się w części do popełnienia zarzucanych jej czynów, składała szczegółowe wyjaśnienia, a nadto jej działania przyczyniły się do odnalezienia jednego z zegarków, zaś z zeznań pokrzywdzonych nie można wnioskować, jakoby paszport rzeczywiście został zabrany przez oskarżoną;

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka C. K. poprzez bezpodstawne uznanie ich za wiarygodne w zakresie okoliczności czynu, że ustalił za pośrednictwem S. S. (2) prawdopodobne miejsce przechowywania paszportu, podczas gdy powyższe nie zostało potwierdzone żadnym innym

dowodem w
niniejszej sprawie;

**2. powyższe
uchybieńia w
konsekwencji
doprowadziły do
mającego wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę tego
wyroku:**

a) poprzez przyjęcie,
iż oskarżona
dokonała kradzieży
z domu
pokrzywdzonych
paszportu o nr
(...) wystawionego
na nazwisko E. K.,
podczas gdy brak
w niniejszej sprawie
jakichkolwiek
dowodów
potwierdzających
przedstawioną przez
B. M., całkowicie
niewiarygodną,
wręcz absurdalną
wersję wydarzeń,
w której –
mimo, iż miał on
się nie przyglądać
ukradzionym
przedmiotom – był
w stanie je dokładnie
opisać np. wizę
amerykańską.

**Ponadto w części
co do wymiaru
kar
jednostkowych
pozbawienia
wolności oraz**

**kary łącznej
pozbawienia
wolności:**

**1. mający wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę tego
wyroku:**

a) poprzez przyjęcie,
co do czynu
przypisanego
oskarżonej w pkt.
IV wyroku, że
oskarżona działała w
sposób
przygotowany,
przemyślany, z
premedytacją,
podczas gdy z
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego, a
w szczególności
wyjaśnień złożonych
przez oskarżoną
wynika, że nie
działała ona w
taki sposób, nadto
zaś bała się ona
B. M. i wyłącznie
na jego żądanie
dokonała zaboru w
celu przywłaszczenia
zegarków
należących do
pokrzywdzonych

**2. czego
konsekwencją
jest rażąca
niewspółmierność
kar
jednostkowych
pozbawienia**

**wolności
orzeczonych
wobec
oskarżonej, jak
również
rażąca
niewspółmierność
wymierzonej
oskarżonej kary
łącznej
pozbawienia
wolności w
wymiarze 3 lat
pozbawienia
wolności,** pomimo
że uwzględniając
zasady wymiaru
kary, jak również
okoliczności sprawy,
właściwości i
warunki osobiste
oskarżonej, a także
jej postawę po
dokonaniu
przypisywanych jej
przestępstw, jak i
w toku całego
postępowania
sądowego, w tym
w szczególności
okoliczności, że
oskarżona przyznała
się do części
zarzucanych jej
czynów, szczegółowo
opisując przebieg
zdarzeń, o których
miała wiedzę,
wykazała skruchę,
na rozprawie
głównej z dnia 8
czerwca 2020 r.,
str. 3 oskarżona
wyjaśniła cyt. „(...)”
chciałabym już
spłacać długi”, „chcę
mieć tę sprawę
za sobą”, „(...)” po
prostu byłam w
złym towarzystwie i

	<p>ponoszę za to karę”, co czyniło zasadnym łagodniejsze potraktowanie osoby oskarżonej i orzeczenie wobec niej kar jednostkowych pozbawienia wolności w niższym wymiarze, zaś co do kary łącznej pozbawienia wolności zastosowania zasady pełnej absorbcji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ilość, rodzaj i wzajemnie powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Nie ulega wątpliwości, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia</p>				

może stanowić tylko całościowy obraz okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy

środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do

istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Do kwestii mającej znaczenie w niniejszej sprawie odniósł się też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 82/20, stwierdzając „art. 410 kpk statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych jeżeli ich treść jest rozbieżna. W

takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 kpk. Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 kpk a nie art. 410 kpk”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędów ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo,

że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej Sąd meriti nie dopuścił się żadnych uchybień, dokonując prawidłowej, a więc zgodnej z regułami art. 7 kpk, oceny materiału dowodowego, czego konsekwencją były prawidłowe ustalenia faktyczne. Stwierdzając winę oskarżonej oparto się na licznych dowodach, słusznie uznając że jej sprawstwo nie budzi żadnych wątpliwości. Niezgodne z prawdą jest zatem twierdzenie, że nie wzięto pod uwagę wszystkich okoliczności, nawet tych dla niej korzystnych. W rzeczywistości zostały one

uwzględnione,
jednak nie
podważyły tego,
co bezsprzecznie
wynikało ze
zgromadzonego
materiału
dowodowego. Sąd
Rejonowy nie
dopuscił się żadnych
uchybień, najpierw
w sposób
prawidłowy
gromadząc materiał
dowodowy, później
prawidłowo go
oceniając, a na
koniec dokonując
prawidłowych
ustaleń faktycznych.
Powyższe
doprowadziło do
słusznego
stwierdzenia winy
oskarżonej i
wymierzenia jej
adekwatnych kar,
jak również wydania
rozstrzygnięć co do
pozostałych kwestii.

Odnośnie kradzieży
kluczy do domu,
to jak zeznała
pokrzywdzona M. K.
„W dniu dzisiejszym
poprosiłam A. że
jeśli będzie gdzieś
wychodziła ma nie
zabierać kluczy do
domu, oraz
zabroniłam jej
zabierać
samochodu” (k.4).
Zatem nawet jeśli
wcześniej oskarżona
znajdowała się ich
w posiadaniu i
mogła się nimi
posługiwać, co jest

logiczne z uwagi na wykonywanie przez nią obowiązków pomocy domowej, to w dniu zdarzenia wiedziała, że pokrzywdzeni nie wyrażają na to zgody. Tymczasem po jej zniknięciu pokrzywdzona M. K. stwierdziła brak szeregu przedmiotów, w tym między innymi kluczy do domu. Zdaniem Sądu Okręgowego nieprawdopodobnym jest, żeby w tych okolicznościach ich los był odmienny od losu pozostałych utraconych przedmiotów. Ponadto oskarżona przyznała, że zabrała klucze do domu, ale nie potrafiła powiedzieć, co się z nimi stało. Zarówno w domu, jak i w porzuconym samochodzie, który również zabrała - tyle, że w celu krótkotrwałego użycia - ich nie było. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej, klucze nie zostały jej wówczas udostępnione. Wręcz przeciwnie, w tym konkretnym momencie miała zakaz ich używania. Dlatego Sąd meriti zasadnie przypisał

jej kradzież także tego przedmiotu.

Odnośnie kradzieży monety, to jak wskazał świadek B. M. oskarżona znajdowała się w posiadaniu tego przedmiotu. Było to bezpośrednio po tym jak opuściła dom pokrzywdzonych i udała się wraz z nim i jeszcze jednym nieustalonym mężczyzną w swoje rodzinne strony. Uczyniła to samochodem, który wówczas kupiła, najprawdopodobniej za pieniądze pochodzące ze sprzedaży jednego z zegarków. Co istotne, świadek widział też inne skradzione rzeczy, w tym również zegarek marki O. i paszport. Zapamiętał je i opisał, bo były charakterystyczne. Odnośnie monety wskazał „Dodam, że widziałem jak ona posiadała złotą monetę okolicznościową z wizerunkiem Piłsudskiego z limitowanej serii 1918. Nawet sprawdziłem w internecie, że jest warta 1000 zł” (k.216). Obrońca oskarżonej podniósł, że nie przyglądał się

tym przedmiotom, a co za tym idzie nie mógłby ich opisać. Wprawdzie faktycznie świadek B. M. użył określenia „Dokładnie nie oglądałem tych rzeczy” (k.216), jednak nie sposób było doszukać się tu sprzeczności. Wytłumaczył to zresztą sam świadek B. M., zeznając w postępowaniu sądowym „Ja nie zwracałem uwagi na te rzeczy, ale je widziałem. Tych rzeczy co miała oskarżona było dużo więcej ja dostrzegam różne szczegóły i to zapamiętałem”. (k.986). Sąd Rejonowy słusznie uznał zatem, że brak było podstaw, żeby mu nie wierzyć. Nawet jeśli brał udział w tym procederze, na co jednak brak wystarczających dowodów. Tak jak na to, że był skonfliktowany z oskarżoną, pomawiając ją o coś, czego nie zrobiła. Ponadto brak tej momenty stwierdzono akurat po tym zdarzeniu, weryfikując uzyskane informacje w tym zakresie. Wprawdzie oskarżona

twierdziła, że nie dokonała jej kradzieży, jednak nie potrafiła wyjaśnić tego, że świadek B. M. ją opisał. Chociaż Sąd meriti wskazał, że wykonano jej zdjęcia, jak jednak zeznał świadek C. K. „Miejsce przechowywania paszportu i momenty uzyskałem od pani S.” (k.597v) i „Zdjęcia podobnych przedmiotów dostałem od pana K.. Zdjęć ich paszportu ani monety nie widziałem” (k.598). Tym samym zarzuty obrońcy oskarżonej w tym zakresie były bezprzedmiotowe.

Oдноśnie kradzieży paszportu, to powyższe rozważania miały tu odpowiednie zastosowanie.

Świadek B. M. również widział ten dokument, w tym charakterystyczną wizę USA, co świadczy o co najmniej pobieżnym zapoznaniu się z tym dokumentem. Skoro oskarżona dokonała kradzieży szeregu przedmiotów, w tym monety, o której mowa była wyżej, to tym bardziej mogła zainteresować się paszportem, którego

brak również stwierdzono.

Zwłaszcza, że wraz z jej rzeczami znaleziono dwa dowody osobiste innych osób, jak również była karana za czyny z art. 270 § 1 kk i art. 275 § 1 kk, co potwierdza tego typu skłonności.

Co do wymierzonych oskarżonej kar, to na wstępie wskazać należy, że rażąca niewspółmierność kary sprowadza się do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprowadzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących

sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, „rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”.

Sąd Okręgowy podziela również

pogląd Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu zawarty
w wyroku z dnia
3 marca 2021
r. w sprawie o
sygn. akt II AKA
211/20. Wskazano
w nim, że „zarzut
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen,
można zasadnie
podnosić, gdy kara
jakkolwiek mieści
się w granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy,
innymi słowy -
gdy w społecznym
odczuciu jest karą
niesprawiedliwą.
Niewspółmierność
więc zachodzi
wówczas, gdy suma
zastosowanych kar
i innych środków,
wymierzona za
przypisane
przestępstwa, nie
odzwierciedla
należyte stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów kary.
Trzeba pamiętać,
że zgodnie z art.
438 pkt 4 kpk
ta niewspółmierność
kary musi być
„rażąca”. Chodzi tu

więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować”.

Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczonych wobec oskarżonej kary jednostkowych 2 lat, 10 miesięcy, 3 miesięcy i 1 roku pozbawienia wolności, jak również kary łącznej

3 lat pozbawienia wolności nie sposób było uznać za niewspółmierne, a tym bardziej rażąco. Oskarżona jest osobą wielokrotnie i regularnie karaną, w tym przede wszystkim za przestępstwa przeciwko mieniu. Można powiedzieć, że od dawna prowadzi przestępczy tryb życia. Sposób i okoliczności działania, w tym dokonanie kradzieży zaledwie po kilku dniach od przybycia do pokrzywdzonych, wskazuje że było to z góry zaplanowane. Ponadto wartość przedmiotów przestępstw kradzieży, zaboru w celu krótkotrwałego użycia i oszustwa była bardzo duża. Tyczy się to w szczególności zegarków. Stopień winy i społecznej szkodliwości był więc bardzo wysoki. Twierdzenia oskarżonej, że została do tego zmuszona przez świadka B. M., którego się obawiała nie zostały potwierdzone żadnym dowodem, a w/w temu kategorycznie zaprzeczył. Z tych

<p>względów Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że oskarżona po raz kolejny musi być odseparowana od społeczeństwa, działając na jego szkodę. Orzeczone kary są ze wszech miar zasłużone i sprawiedliwe, w każdym przypadku będąc zbliżone bądź równe dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Z kolei kara łączna, przy możliwym wymiarze od 2 lat do 4 lat i 1 miesiąca, została słusznie wymierzona przy zastosowaniu zasady asperacji. Wątpliwości nie budziły także pozostałe rozstrzygnięcia., w tym w szczególności obowiązek naprawienia szkód.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego czynu:</p> <p>1. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. I wyroku w zakresie dotyczącym zaboru monety</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>okolicznościowej, jak i kluczy do domu;</p> <p>2. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. III wyroku.</p> <p>Ponadto zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonych kar jednostkowych kary łącznej pozbawienia wolności i orzeczenie niższych kar jednostkowych, a także w zakresie kary łącznej - zastosowanie zasady pełnej absorbencji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na bezzasadność zarzutów bezzasadne były też związane z nimi wnioski.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucił:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

**1. błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku**

przejawiających się
w uznaniu, iż
oskarżona
doprowadzając
pokrzywdzonych do
stanu bezbronności,
rzez co nie
mieli możliwości
przeciwdziałania
czynnościom
podejmowanym
przez sprawcę w
celu zaboru ich
mienia dokonała
jedynie kradzieży
w rozumieniu art.
278 § 1 kk,
co w konsekwencji
skutkowało
nieuwzględnieniem
art. 279 § 1 kk i
art. 280 § 1 kk w
kwalifikacji prawnej
przypisanych
oskarżonej
zachowań, podczas
gdy ujawnione na
rozprawie dowody
i ustalone na
ich podstawie fakty
upoważniają do
wniosku, że
oskarżona
pokonując fizyczne
przeszkody
utrudniając dostęp
do wnętrza budynku
w wyniku fałszywego
podania się za
gospozię, świadomie
i celowo
doprowadziła
pokrzywdzonych do

stanu bezbronności
celem dokonania na
ich szkodę zaboru
mienia w celu
przywłaszczenia;

**2. Obrazę
przepisów prawa
materialnego, tj:**

**a) art. 278 §
1 kk** poprzez jego
błędną wykładnię
polegającą na
przyjęciu, iż
zachowanie
oskarżonej
wyczerpuje
znamiona tego
przepisu, podczas
gdy może ono
wyczerpywać
znamiona z art. 279
par. 1 kk, bądź art.
280 § 1 kk;

**b) art. 279 §
1 kk** poprzez jego
niezastosowanie w
okolicznościach
ustalonego stanu
faktycznego i w
rezultacie
przypisanie
oskarżonej
odpowiedzialności z
art. 278 § 1
kk, podczas gdy
oskarżona dopuściła
się czynu
zabronionego tj.
kradzieży z
włamaniem
określonej w
naruszonym
przepisie;

ewentualnie w
przypadku uznania
przez tutejszy Sąd,
że oskarżona

	<p>doprowadziła pokrzywdzonych do stanu bezbronności, przez co nie mieli możliwości przeciwdziałania czynnościom podejmowanym przez sprawcę, czyn wypełnia znamiona czynu zabronionego art. 280 § 1 kk</p> <p>c) art. 280 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach ustalonego stanu faktycznego i w rezultacie przypisanie oskarżonej odpowiedzialności z art. 278 § 1 kk, podczas gdy oskarżona doprowadziła pokrzywdzonych do stanu bezbronności przez co nie mieli możliwości przeciwdziałania czynnościom podejmowanym przez sprawcę, czym dopuściła się czynu zabronionego z art. 280 § 1 kk.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przedstawione wyżej rozważania dotyczące oceny zgromadzonego</p>				

materiału dowodowego i ustaleń faktycznych miały tu odpowiednie zastosowanie. W konsekwencji Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował czyn przypisany oskarżonej w punkcie I jako kradzież. Brak jakichkolwiek, zarówno faktycznych, jak i prawnych podstaw, żeby uznać go za przestępstwo kradzieży z włamaniem, a tym bardziej rozboju.

Oskarżona przebywała w domu pokrzywdzonych, bo ją tam zaprosili w celu odpłatnego wykonywania obowiązków pomocy domowej, mogąc swobodnie się po nim poruszać. To, że oskarżona podjęła się pracy u nich, mając nieczyste intencje, nie oznacza że w ten sposób pokonała fizyczne przeszkody. W rzeczywistości dom i wszelkie znajdujące się w nim pomieszczenia, w tym te, w których znajdowały się skradzione przedmioty, były dla niej otwarte. Wolą

pokrzywdzonych nie było zabezpieczanie ich przed oskarżoną w żaden sposób.

Powyższe potwierdził pokrzywdzony K. K. (1), stwierdzając „Wszystkie zegarki leżały na konsoli w sypialni nie były w jakiś szczególny sposób zabezpieczone” (k.192v).

Korespondowało to z wyjaśnieniami oskarżonej, która wskazała, że „Wiedziałam gdzie znajdują się zegarki, bo sprzątałam i zauważyłam je” (k.595). Wprawdzie w dniu zdarzenia nie mieli już do niej takiego zaufania jak wcześniej i starali się ją kontrolować, zabraniając jej zabierać klucze do domu i samochodu, jednak nie przełożyło się to ochronę cennych dla nich przedmiotów znajdujących się w budynku. Jak zeznała

pokrzywdzona M. K. „Nie schowaliśmy kluczyków, były one dostępne tak jak wcześniej w koszyku, bo mieliśmy dla niej resztki zaufania” (k.595v).

Jak słusznie wskazano w uzasadnieniu

uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r. w sprawie o sygn. akt VI KZP 74/71 „Z prawnego punktu widzenia o istocie włamania decyduje zatem nie forma jego realizacji, lecz fakt, że sprawca otwiera zamknięcie bez żadnych do tego uprawnień czy upoważnienia, a więc wbrew woli osoby dysponującej, przy czym działa w celu dokonania kradzieży. Obojętny jest natomiast techniczny sposób otwarcia, użycie jakiegokolwiek narzędzia i jego rodzaj, a także nakład potrzebnej siły fizycznej, nie musi również dojść do uszkodzenia lub zniszczenia usuwanej przeszkody. Sprawca może więc posłużyć się nie tylko kluczem podrobionym lub dopasowanym, ale nawet skorzystać z klucza właściwego (oryginalnego), jeżeli czyni to wbrew woli osoby uprawnionej oraz ze z góry powziętym zamiarem zaboru mienia”. Jak już wyżej wskazano, oskarżona przebywała w domu za wiedzą i zgodą

pokrzywdzonych.
Klucze do domu, do których miała dostęp były kluczami do drzwi zewnętrznych, a nie poszczególnych pomieszczeń, w których znajdowały się skradzione przedmioty, a które były de facto na wyciągnięcie ręki. Ponadto dopiero w dniu zdarzenia oskarżona miała zakaz, ale nie korzystania z kluczy, tylko ich zabierania, mogąc bez żadnych przeszkód poruszać się po domu, w tym wchodzić do wszystkich pomieszczeń i dotykać wszystkich rzeczy.

Oskarżona nie doprowadziła też pokrzywdzonych do stanu bezbronności, co sprowadza się do takiego oddziaływania na pokrzywdzonego, że ten nie ma możliwości przeciwstawienia się kradzieży. Taką sytuacją będzie związanie, zamknięcie w pomieszczeniu czy użycie paralizatora. Jak słusznie stwierdził Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie o sygn.

akt II AKa 18/09 „Doprowadzenie pokrzywdzonych do stanu bezbronności w rozumieniu art. 280 § 1 KK, to takie zachowania sprawców, które nie polegają na użyciu przemocy lub groźby natychmiastowego jej użycia wobec pokrzywdzonego, a jednocześnie skutkują pozbawieniem ich możliwości podjęcia obrony przeciwko zaborowi rzeczy. Nie chodzi w tej sytuacji o skutek w postaci braku chęci stawiania oporu, lecz o brak możliwości stawiania go”. Sąd Okręgowy podziela też pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1975 r. w sprawie o sygn. akt II KR 285/74, w którym stwierdzono, że „Przez stan bezbronności rozumieć należy nie sam brak chęci stawiania oporu, lecz tylko taką sytuację, w której ofiara nie ma wręcz fizycznej możliwości stawiania oporu wskutek braku sił (np. obezwładnienie ofiary przez zastosowanie środków farmakologicznych,

chemicznych lub
tp.) lub braku
swobody ruchów
(np. związanie)”.
Cytowane przez
pełnomocnika
oskarżycielki
posiłkowej
orzeczenia dotyczyły
odmiennych stanów
faktycznych. Idąc
tokiem jego
rozumowania, za
kradzież z
włamaniem czy
rozbój należałoby
również uznać
sytuację, w której
ktoś - udając, że
ma zamiar coś
kupić, a więc będąc
błędnie uważany za
klienta - wchodzi
do sklepu, dokonuje
zaboru znajdujących
się w nim produktów
i wychodzi bez
uiszczenia
należności. Z taką
interpretacją,
powodującą istotne
skutki, chociażby w
postaci kary, nie
sposób się zgodzić.
Gdyby bowiem nie
celowe stworzenie
określonej,
dogodnej sytuacji,
to dokonanie wielu
przestępstw, w tym
kradzieży, byłoby de
facto niemożliwe.
Prawdą jest, że
poglądy doktryny i
orzecznictwa
powinny ewoluować,
dostosowując się do
specyfiki
przestępstw, jednak

nie w tak radykalny i podważający ugruntowaną wykładnię sposób.			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uznanie A. N. za winną czynów w postaci zarzuconej mu w akcie oskarżenia i wymierzenie za czyn z art. 280 § 1 kk. w zw. z art. 279 § 1 kk, ewentualnie za czyn art. 279 par. 1 kk w zw. z art. 280 kk kary 3 lat pozbawienia wolności, jak również w pkt V poprzez wymierzenie kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, ewentualnie chylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na bezzasadność zarzutów bezzasadne były też			

związane z nimi wnioski.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 22 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt III K 181/20.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z opisanych wyżej względów		

zaskarżony wyrok był prawidłowy.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II-III IV V	Biorąc pod uwagę, że w postępowaniu przed sądem I instancji oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K.		

(1) reprezentował pełnomocnik z wyboru, stawiając się na każdym terminie rozprawy, należało na jego wniosek zasądzić od oskarżonej na rzecz każdego z nich kwotę 2.016 złotych tytułem zwrotu wydatków w tym zakresie. To samo tyczyło się postępowania przed sądem II instancji. Wskutek tego zasądzono od oskarżonej zarówno na rzecz każdego z nich, jak i na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. G., który również korzystał z pomocy pełnomocnika z wyboru, kwotę 840 złotych. Wysokość tych należności wynika z rozporządzenia w tym zakresie.

Obrońca z urzędu reprezentował oskarżoną w postępowaniu przez sądem II instancji. Dlatego należało mu przyznać wnioskowane wynagrodzenie w kwocie 516,60 złotych, w tym podatek od towarów i usług. Także w tym przypadku znajdowało to oparcie w

	<p>rozporządzeniu w tym przedmiocie.</p> <p>Oskarżona jest pozbawiona wolności i nie uzyskuje dochodów. Dlatego obciążanie jej kosztami sądowymi w postępowaniu przez sądem II instancji było zbędne. Wobec tego zwolniono ją od nich, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Identycznie orzeczenie wydano wobec oskarżycieli posiłkowych M. K. i K. K. (1), mając na uwadze okoliczności zdarzenia i kierując się zasadami słuszności.</p>	
7. PODPIS		

0.1.1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara	

0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.1.1.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kwalifikacja prawna i kara
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana